

Sygn. akt II K 88/19

RKS (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Bartoszycach w II Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący: sędzia Magdalena Wierzejska

Protokolant: p.o. sek. sąd. Natalia Błażejewicz

przy udziale Naczelnika (...) reprezentowanego przez C. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25 kwietnia 2019 r., 30 maja 2019 r., 29 lipca 2019 r., 16 września 2019 r. sprawy:

1. ***M. B. (1), syna P. i B. z d. Ż., urodz. (...) w K.,***
2. ***G. F. (1), syna S. i H. z d. Ś., urodz. (...) w K.,***
3. ***M. R. (1), syna T. i M. z d. M., urodz. (...) w B.,***
4. ***S. L., syna J. i A. z d. K., urodz. (...) w S.,***

oskarżonych o to, że:

dnia 29 listopada 2018 r. przez przejście graniczne w B., powiat B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu bez wymaganego zgłoszenia organowi celnemu oraz bez uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy oraz jednostkowymi cenami detalicznymi, uchylając się od opodatkowania, przewieźli z terytorium Federacji Rosyjskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyroby akcyzowe w postaci:

- papierosy różnych marek – 17000 sztuk (850 pacz.)

przez co został narażony na uszczuplenie podatek akcyzowy w wysokości 14.535 zł, podatek VAT w wysokości 4.045 zł oraz należność celna w wysokości 1.116 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 86 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

orzeka

I. oskarżonych ***M. B. (1), G. F. (1), S. L. i M. R. (1)*** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to na podstawie art. 63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 86 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazuje ich, a na podstawie art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierza im kary grzywny w wysokości po 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę po 80 (osiemdziesiąt) złotych,

II. na podstawie art. 29 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 30 § 1 i 2 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zabezpieczonych w sprawie, przechowywanych w magazynie depozytowym Oddziału Celnego w B. poprzez zniszczenie,

III. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 31 § 3 pkt 1 k.k.s. orzeka zwrot oskarżonemu M. B. (1) dowodu rzeczowego w postaci autobusu marki V. (...) o nr rej. (...), dowodu rejestracyjnego DR (...), kluczyków do pojazdu –4 sztuki, przechowywane na parkingu depozytowym (...),

IV. na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze w zw. z zw. z § 4 ust. 3 i § 17 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. (2) kwotę 442,80 (czteryście czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) złotych, w tym 23% VAT w kwocie 82,80 (osiemdziesiąt dwa złote i osiemdziesiąt groszy) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego M. R. (1) wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym,

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

sędzia Magdalena Wierzejska

Sygn. akt II K 88/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. (1) ma obecnie 30 lat, jest żonaty, posiada syna w wieku 13 lat i składając wyjaśnienia na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2019 r. oczekiwał na urodzenie dwójki dzieci. Oskarżony nie posiada wyuczonego zawodu, prowadzi własną działalność gospodarczą pod postacią firmy transportowej o nazwie (...) z siedzibą w K.. Osiąga dochód w wysokości od 3.000 do 4.000 zł miesięcznie. Żona oskarżonego jest zatrudniona w firmie (...) w K., obecnie przebywa na zwolnieniu lekarskim.

(dowód: dane osobopoznawcze oskarżonego k. 189)

G. F. (1) ma obecnie 38 lat, jest kawalerem, posiada na utrzymaniu jedno dziecko w wieku 2 lat. Oskarżony posiada wyuczony zawód mechanika, prowadzi własną działalność gospodarczą pod postacią „e-sklepiku” w K.. Osiąga dochód w wysokości około 3.000 zł miesięcznie.

(dowód: dane osobopoznawcze oskarżonego k.42-42v, 189v)

S. L. ma obecnie 39 lat, jest kawalerem, na utrzymaniu posiada dwójkę dzieci w wieku 12 i 14 lat. Z zawodu jest ślusarzem – mechanikiem, obecnie nie ma stałego zatrudnienia, podejmuje prace dorywcze, z których osiąga dochód w wysokości 2.000 zł.

(dowód: dane osobopoznawcze oskarżonego k. 54-54v, 189v)

M. R. (1) ma obecnie 21 lat, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie ma wyuczonego zawodu, przed osadzeniem podejmował prace dorywcze, z których osiągał dochód około 500 zł miesięcznie.

(dowód: dane osobopoznawcze oskarżonego k. 48-48v, 260v)

Oskarżeni są znajomymi. Zatrzymanym w niniejszym postępowaniu autobusem o nr rej. (...), należącym do M. B. (1), kilkakrotnie w różnych konfiguracjach składu przekraczali granice polsko rosyjską w okresie od 1 stycznia 2018 r. do 31 grudnia 2018 r. W trakcie tych wspólnych przejazdów we wskazanym okresie zdarzyły się przekroczenia dopuszczalnych norm przewożonego paliwa.

W 28 listopada 2018 r. o godz. 16:24 oskarżeni M. B. (1), G. F. (1), S. L. i M. R. (1) przedmiotowym autobusem przekroczyli granice polsko – rosyjską na Przejściu G. w B.. Kierowcą pojazdu był G. F. (1).

Wymienieni będąc na terenie O. (...) w autobusie należącym do M. B. (2) dokonali ukrycia 850 paczek papierosów w ten sposób, że 170 paczek papierosów schowali w specjalnie skonstruowanej drewnianej skrzynce w luku bagażowy, za toaletą autobusu. Natomiast 680 paczek papierosów ukryli w tylnej części autobusu na wysokość nadkoli autobusu.

W tym samym składzie osobowym w dniu 29 listopada 2018 r. o godz. 8:15 wymienieni chcieli wskazanym powyżej autobusem wjechać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Autobus należący do M. B. (1) został w dniu 29 listopada 2018 r. skierowany do kontroli szczegółowej, którą wykonywali w pierwszej kolejności funkcjonariusze celno – skarbowi w osobach A. B., M. S., A. K. i D. H..

Podczas kontroli przy autobusie obecny był początkowo właściciel autobusu M. B. (1), a następnie kierowca autobusu G. F. (1). Właściciel autobusu M. B. (1) poinformował funkcjonariuszkę celno – skarbową, że ma ukryte w autobusie (...) pakiety nielegalnych papierosów, które może wyjąć ale faktycznie tego nie uczynił. M. B. (1) już podczas kontroli był proszony przez funkcjonariuszy celno – skarbowych dokonujących kontroli autobusu o otwarciu klapy luku bagażowego i wyciągnięcie ukrytych papierosów, które zostały wskazane przez skaner RTG i zaznaczone przez psa służbowego. Wymieniony odmówił twierdząc, iż kłapa luku bagażowego się nie otwiera.

(dowód: historia przekroczeń autobusu V. (...) o nr rej. (...) k. 245-245v, historia ujawnień w autobusie V. (...) o nr rej. (...) k. 246-250, zeznania D. H. k. 88v-89, 190v-192v)

Pierwsza zmiana funkcjonariuszy ujawniła przy pomocy dokonanego przeswietlenia RTG autobusu, a także przy użyciu psa służbowego w przeszukiwanym autobusie w tylnej części pojazdu na wysokości nadkoli 680 paczek papierosów, a w luku bagażowym 170 paczek papierosów po 20 sztuk w każdej paczce czyli 3400 sztuk papierosów marki B., 13000 sztuk papierosów marki G. (...), oraz 600 sztuk papierosów marki J. L., bez polskich znaków akcyzy i nieoznaczonych jednostkowymi cenami detalicznymi.

Papierosy w ilości 170 paczek zostały ujawnione w luku bagażowym autobusu. Były one ułożone w drewnianej skrzynce i przykryte pudełkami owiniętymi gąbką i czarną folią przypominającymi kształtem i wielkością atrapy papierosów.

Papierosy w ilości 850 paczek ujawnione zostały pod klapą znajdującą się w komorze silnika, do której wejście znajdowało się wewnątrz autobusu. Pod klapą przykrywającą komorę silnika znajdowała się drewniana kłapa, a pod nią ułożone były równo pakiety papierosów, które zostały przykryte kocem. Tylko jedna z kontrolujących autobus funkcjonariuszek celno – skarbowych M. S. w związku ze swoją drobną budową ciała i bardzo szczupłą posturą po rozebraniu się z elementów umundurowania, zdołała wejść do komory silnika i pojedynczo wyjąć pakiety papierosy.

(dowody: częściowe wyjaśnienia M. R. (1) k. 48-48v, 260v, częściowe wyjaśnienia G. F. (1) k.42-42v, 189v, zeznania świadków D. H. k. 88v-89, 190v-192v, M. S. k. 215v-216v, A. B. k. 216v-217v, A. K. k. 217c-218, M. D. k. 261, protokół z czynności kontroli celnej k. 3-4, protokół zatrzymania przedmiotów wraz z dokumentacją fotograficzną k. 14-19, pokwitowani k. 20, wykaz dowodów rzeczowych k. 27, protokół oględzin autobusu k. 93)

Ujawnione towary zostały zajęte jako dowody do sprawy karnej. Szacunkowa wartość celna wymienionych wyrobów wynosiła 1.938 zł. W wyniku wprowadzenia 17000 sztuk papierosów bez polskich znaków akcyzy i nieoznaczonych jednostkowymi cenami detalicznymi, na polski obszar celny bez zgłoszenia celnego, Skarb Państwa został narażony na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 14.535 zł, podatku Vat w kwocie 4.045 zł oraz cła w kwocie 1.116 zł.

(dowód: protokoły taryfikacji celnej k.30, 271, 272)

Autobus należący do M. B. (1) został zatrzymany do sprawy karnej. Ustalono, iż przedstawia wartość 34.000 zł

(dowody: wykaz dowód rzeczowych k. 28, wydruk ze strony internetowej (...) k. 67-69, protokoły taryfikacji celnej k.71)

M. R. (1) jest zdrowy psychicznie. Biegli psychiatrzy nie stwierdzili u wymienionego objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznali natomiast osobowość dyssocjalną. Biegli nie stwierdzili przesłanek do kwestowania poczynałości oskarżonego w chwili czynu.

(dowód: opinia sądowno – psychiatryczna k. 274-276)

Oskarżony **M. B. (1)** składając wyjaśnienia podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił złożenia wyjaśnień

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) k. 36v)

Oskarżony **M. B. (1)** składając wyjaśnienia podczas postępowania sądowego ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przyznał, że autobus należy do niego. Dodał, że papierosy znalezione w autobusie nie były jego własnością. Nie uczestniczył w zakupie papierosów na terenie Rosji. Nie uczestniczył w ukryciu papierosów w autobusie. Nie uzgadniał ze współoskarżonymi, że będą przewozili jakieś papierosy. Nie widział, żeby papierosy były pakowane do autobusu. Autobus stał w Rosji - kilka godzin, zepsuł i z racji tego przyjechał mechanik, czyli S. L., który miał pomóc w naprawie. Oskarżony dodał, że S. L. nie wjeżdżał z nimi do Rosji, on przyjechał celem naprawy autobusu. Oskarżony dodał, że nie widział aby ktokolwiek ukrywał papierosy w autobusie. Nie dokonywał żadnych przeróbek konstrukcyjnych w tym autobusie. Dodał, że był krótki czas właścicielem tego autobusu. To była bardzo długa kontrola i nie do końca widział skąd funkcjonariusze wyciągali papierosy, częściowo tylko był przy tej kontroli. Nie było według niego żadnych zmian konstrukcyjnych w autobusie. Dodał, że te luki to normalna konstrukcja autobusu. Nie dokonywał żadnych zmian w autobusie, wszystko było tak jak zakupił. Tam nie było nic nadzwyczajnego, to były luki bagażowe, nie było żadnych elementów wspawanych. Nic mi nie było wiadomo na temat tych papierosów.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) k.100)

Oskarżony **G. F. (1)** składając wyjaśnienia podczas postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego G. F. (1) k. 42v)

Oskarżony **G. F. (1)** składając wyjaśnienia podczas postępowania sądowego przyznał się do popełnienia czynu jedynie częściowo. Przyznał się bowiem do schowania 17 kartonów papierosów w luku bagażowym marki, której nie pamięta. Dodał, że papierosy schował sam, nikt o tym nie wiedział. Podał, iż nie przyznaje się do tego, że czyn został popełniony wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi. Oskarżony wyjaśnił, że M. B. (1) nie wiedział, że on kupił, schował i chciał przewieźć 17 kartonów. Dodał, że papierosy włożył sam do luku bagażowego odchyłając deskę. Zaprzeczył aby wyjeżdżając do Rosji dokonywał jakiegokolwiek zmian w konstrukcji autobusu. Podał, że w Rosji byli około 4-5 godzin. Nie widział żeby ktoś inny chował papierosy w autobusie. Wyjaśnił, że w Rosji jest przerwa gdyż trzeba zrobić pauzę 45 minut. Dodał, że wydaje mu się że inni mogli być w autobusie ale nikt tego nie widział. Wkładał do tego luku papierosy od środka autobusu. Trzeba było wejść do luku, który jest zamknięty. Podał, że papierosy schował od zewnątrz autobusu, tzn. otworzył luk, wszedł, zamknął luk, odchylił deskę, włożył papierosy i wyszedł. Nie ma takiej możliwości aby osoby znajdujące się w środku autobusu widziały co robiłem.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego G. F. (1) k.99v-100)

Oskarżony **S. L.** składając wyjaśnienia podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że właścicielem autobusu jest M. B. (1), który zadzwonił do niego w dniu 28 listopada 2018 r. mówiąc, że zepsuł mu się w Rosji autobus i poprosił go aby w Polsce kupił filtr paliwa i przyjechał z tym filtrem do Rosji i naprawił autobus. Oskarżony dodał, że pojechał do Rosji z kolegą, który też jechał tam tego dnia.

Na miejscu okazało się, że wystarczy skleić uszkodzoną część, co też uczynił. Zajęło mu to około 3- 4 godzin. Dodał, że kierowca i pasażerowie byli w środku autobusu. Podał, że nie ma wiedzy na temat tego co robi w tym czasie kierowca i pasażerowie ponieważ zajmował się naprawą autobusu, leżąc pod nim. Dodał, że nie wiedział, że w autobusie są przemycane papierosy. Nie uczestniczył w ich ukrywaniu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. L. k. 54v-55)

Oskarżony **S. L.** podczas postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień. Potwierdził wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. L. k. 100v)

Oskarżony **M. R. (1)** podczas postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. R. (1) k. 48v)

Oskarżony **M. R. (1)** podczas postępowania przygotowawczego przyznał się do 58 kartonów. Odmówił odpowiedzi na pytanie, dlaczego wcześniej przyznawał się do całości zarzutu, a obecnie tylko do części. Podał, że działał sam, jeśli chodzi o te 58 kartonów. Wyjaśnił, że schował je w tylnej części autobusu pod siedzeniami. Dostał się tam poprzez kratkę z tylnej części wewnątrz autobusu. Nikt nie wiedział, że tam chowa, nie informował nikogo. Pozostali oskarżeni to jego znajomi. Oskarżony podał, że tego dnia na pewno był ze mną B., L. i F. w obie strony. Odmówił odpowiedzi na pytanie, w jakim celu tak podróżowali. Ja tego dnia płacił za bilet do Rosji 48 zł w obie strony. Pozostali panowie nie wiem, nie zwracałem uwagi. Nie pamiętam gdzie wsiadł pan L.. W autobusie siedziałem w środkowej części. W B. wsiadł do autobusu, część osób już była a część dosiadła. Był już M., G. i S., jak on dosiadał. Podał, że w takim składzie przekroczyli granicę. Kupił te 58 kartonów w Rosji. Nie pamięta ile zapłacił. Kupił je w takim jednym sklepiku na granicy. Włożył je w czarną torbę i schował, a przed ale wyciągnął je z czarnej torby. Schował je jak cała reszta poszła sobie zjeść. Wykorzystał ten moment i schował autobus był otwarty. Nikomu nie mówił, że będzie chował. Chował pojedynczo. Chował leżąc na podłodze autobusu. Musiał wejść do środka. O. kratkę kluczykiem, ale nie pamięta, jakim. Ten klucz leżał nad siedzeniami i zauważył go przechodząc. Chował te papierosy około 10 minut. Tylko je włożył. Przykrywał je ściereczkami, takie ręczniki one były te w autobusie tam gdzie klucz. Przykrył, aby nie były widoczne.

Oskarżony M. R. (1) na pytanie obrońcy M. B. (1) i G. F. (1) czy jest pan pewien czy pan L. był obecny od początku w autobusie podał, że oskarżony jednak chciałby wyjaśnić, że S. L. dojechał później, bo w autobusie się coś zepsuło. Wyjaśnił, że zdarzenie było dawno temu i dlatego był przekonany, że ta osoba podróżowała. Dodał, że wcześniej jeździłem w tym składzie personalnym. Miał kilka postępowań mandatowych.

Na pytanie obrońcy M. B. (1) i G. F. (1) czy jest pan pewien, że tych kartonów było 58 czy mogło być 68 oskarżony podał, że mogło być tych kartonów 68 kartonów. Dodał, że nie pamięta za ile kupił, ale pamięta, że mogło być więcej jak 58. Dodał, że pakowałem je tylko w tylnej części autobusu.

Oskarżony zaprzeczył aby kartonów, które chował mogło być 78 bądź więcej.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. R. (1) k. 260v-261)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd po dokonaniu analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie podzielił wersji przedmiotowego zdarzenia przedstawionej przez wszystkich czterech oskarżonych, w której podali, iż ukrycia papierosów w autobusie należącym do M. B. (1), a kierowanym przez G. F. (2) w dniu zdarzenia dokonał jedynie G. F. (1) w zakresie 170 paczek papierosów, a pozostałą ilość 680 paczek papierosów ukrył M. R. (1), natomiast właściciel autobusu M. B. (1) i S. L. w ogóle nie mieli z przedmiotowym czynem do czynienia, a ten ostatni podróżował z wymienionymi jedynie w stronę powrotną.

W ocenie Sądu zaprezentowana przez oskarżonych wymyślona przez nich historia miała uchronić dwóch z nich od odpowiedzialności za zarzucony czyn, szczególnie M. B. (1), któremu jako właścicielowi zajętego autobusu w przypadku skazania za zarzucony czyn groził przepadek autobusu, a G. F. (1) od odpowiedzialności za przestępstwo karnoskarbowe, gdyż uznanie go winnym czynu polegającego na przywiezieniu ilości papierosów, do której się przyznał powodowałaby konieczność zmiany zarzutu i uznanie jego winny jedynie za wykroczenie karnoskarbowe.

Twierdzenia oskarżonego M. B. (1), że nie miał żadnej wiedzy na temat tego, iż w autobusie przewożone są nielegalne papierosy nie zasługują na wiarę. Na podzielenie nie zasługują także wyjaśnienia G. F. (1), iż dokonał ukrycia w autobusie bez wiedzy innych podróżujących papierosów w ilości 170 paczek, tak samo jak wyjaśnienia M. R. (1), iż bez wiedzy pozostałych ukrył w autobusie (...) paczek papierosów. Na wiarę, w ocenie sądu, nie zasługują także twierdzenia oskarżonego S. L., że nie wjeżdżał z pozostałymi oskarżonymi do Rosji przedmiotowym autobusem i nie ma wiedzy na temat tego, że w autobusie były przewożone nielegalne papierosy.

Bezsporne są okoliczności ujawnienia w dniu 29 listopada 2018 r. w autobusie należącym do M. B. (1) wyrobów tytoniowych bez polskich znaków akcyzy przez funkcjonariuszy celno – skarbowych. Świadczą o tym zarówno dowody osobowe w postaci zeznań świadków jak: M. S., A. B., A. K. i D. H., M. D. oraz dowody z dokumentów w postaci protokołów: przeszukania, zatrzymania rzeczy, oględzin, dokumentacji fotograficznej.

Wyjaśnieniom S. L., iż dojechał do pozostałych oskarżonych z powodu prośby M. B. (1) o pomoc przy naprawie autobusu przeczy dość jednoznacznie dokument w postaci historii przekroczeń przedmiotowego autobusu, pochodzący od urzędu celno – skarbowego (k.245), a także początkowe wyjaśnienia M. R. (1). Ze wskazanego dokumentu jasno wynika, iż w dniu 28 listopada 2018 r. o godz. 16:24 autobusem o nr rej. (...) granice polsko – rosyjską przekraczali czterej oskarżeni. Zatem nie było tak, że oskarżony S. L. dojechał ze znajomym do pozostałych oskarżonych jedynie w celu naprawy zepsutego autobusu. Potwierdził to także M. R. (1), który na rozprawie w dniu 29 lipca 2019 r. podał, że przedmiotowego dnia do Rosji autobusem należącym do M. B. (1) wjechali oprócz tego ostatniego jeszcze G. F. (1) i właśnie S. L.. Oskarżony przepytany przez obrońcę oskarżonych M. B. (1) i G. F. (1) wycofał się z powyższego, jednakże nagła zmiana jego wyjaśnień na wiarę, w ocenie Sądu, nie zasługuje. Oskarżony nie potrafił bowiem racjonalnie wytłumaczyć dlaczego początkowo utrzymywał, że w autobusie wjeżdżającym do Obwodu (...) byli we czwórkę.

Sąd nie dał wiary także wyjaśnieniom zarówno oskarżonego G. F. (1) jak i M. R. (1) z zakresie, w jakim podali oni, że bez wiedzy pozostałych oskarżonych dokonali ukrycia odpowiednio 170 paczek papierosów i 680 paczek papierosów.

Wskazać po pierwsze należy na niekonsekwencję ich wyjaśnień. Wyjaśniając bowiem podczas postępowania przygotowawczego obaj wymienieni przyznali się w całości do pozostawionego im zarzutu dokonania wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i S. L. przywiezienia 850 paczek nielegalnych papierosów. Obaj wymienieni nie byli w stanie podczas postępowania przygotowawczego racjonalnie wyjaśnić przyczyny zmiany swoich wyjaśnień. G. F. (1) podał jedynie, że przyznał się w postępowaniu przygotowawczym w całości do zarzuconego mu czynu z uwagi na zmęczenie wywołane przedłużającą się kontrolą (k.189v). Powód tak diametralnej zmiany wyjaśnień podany przez oskarżonego nie zasługuje, w ocenie Sądu, na uwzględnienie. Natomiast M. R. (1) nie potrafił wyjaśnić powodu zmiany treści wyjaśnień (k.260v). Wskazać także należy, iż podczas postępowania przygotowawczego oskarżony M. R. (1) przyznał się początkowo do ukrycia 580 paczek papierosów (k.260v). Dopytany przez obrońcę oskarżanych M. B. (1) i G. F. (1) czy tych papierosów, które ukrył nie było 68 kartonów, przyznał, że faktycznie było ich tyle (k.261). Niekonsekwencja wyjaśnień wymienionego, nieuzasadniona zmienności wersji w sposób oczywisty podważa prawdziwość jego twierdzeń.

Wyjaśnienia oskarżonych G. F. (1) i M. R. (1) złożone podczas postępowania sądowego nie brzmią wiarygodnie przede wszystkim z uwagi na miejsca ujawnienia papierosów w autobusie jak i sposób ich zabezpieczenia przed ujawnieniem. W ocenie Sądu, twierdzenia wymienionych, iż dokonali ukrycia papierosów bez wiedzy innych podróżujących rażą naiwnością. Z zeznań przesłuchanych na tą okoliczność świadków w osobach funkcjonariuszy celno – skarbowych wynika, iż papierosy w autobusie były ukryte w szczególnie sposób. Po pierwsze były one niewidoczne z zewnątrz

ani wewnątrz autobusu, po drugie były ukryte w specjalnie sporządzonych skrytkach, niedających się otworzyć przy pomocy rąk czy też zwykle używanych w tego rodzaju kontrolach narzędzi, poprzykręcanych śrubami, poprzykrywanych zarówno atrapami pakietów papierosów, jak i tkaninami nasączonymi specjalnymi substancjami, mającymi zmylić psy służbowe. Sposób ukrycia tych papierosów był na tyle czasochłonny i pracochłonny, iż niemożliwe, w ocenie Sądu, byłoby ukrycie ich przez wymienionych bez wiedzy pozostałych podróżnych. Ponadto papierosy ukryte w nadkolach autobusu włożone tam zostały przez klapę prowadzącą do komory silnika, a jak wynika z zeznań funkcjonariuszy celnych wejście do tej przestrzeni było bardzo utrudnione ze względu na bardzo małą i wąską przestrzeń. Twierdzenia oskarżonego M. R. (1), iż ukrył tam papierosy podczas chwilowej nieobecności pozostałych podróżnych i dlatego, że bo znalazł przypadkowo leżący klucz i kocyki w okolicy tej klapy, są niewiarygodne. Trudno uznać za prawdziwe ich twierdzenia aby papierosy przez wymienionych zostały ukryte w czasie gdy pozostali oskarżeni albo udali się na posiłek (k.260) czy też w trakcie gdy inni oskarżeni byli w autobusie (k.160).

Za niewiarygodne uznać także należało wyjaśnienia G. F. (1), który twierdził, iż podczas chwilowej nieobecności pozostałych odkazonych włożył 170 paczek papierosów do luku bagażowego, a zrobił to poprzez uchYLENIE DESKI. W świetle zeznań funkcjonariuszek celno – skarbowych, które wiedząc już, że we wskazanym miejscu znajdują się papierosy, przez znaczny okres czasu próbowały dostać się do wnętrza tej skrytki, a dokonały tego najpierw poprzez wywiercenie otworów w ścianie w luku bagażowym, a następnie poprzez cięcie specjalistycznym sprzętem elementów drewnianych specjalnie skonstruowanej ścianki, wyjaśnienia oskarżonego rażą naiwnością.

Niewiarygodnie brzmią wyjaśnienia oskarżonego M. R. (1) twierdzącego, iż dokonał najpierw kupna 680 paczek papierosów, a następnie je ukrył także dlatego, iż trudno uwierzyć, że właśnie ten oskarżony, który jak wynika z ustaleń faktycznych utrzymywał się jedynie z prac dorywczych, z których osiągał dochód w wysokości około 500 zł miesięcznie, byłby w stanie z tego dochodu kupić taką ilość papierosów.

Wyjaśnienia M. B. (1), w których podawał, iż nie miał żadnej wiedzy na temat tego, iż w autobusie są ukryte nielegalne papierosy sprzeczne są z zeznaniami świadka D. H., która już podczas postępowania przygotowawczego podała, iż właściciel autobusu przyznał się, że ma ukryte w autobusie (...) pakiety papierosów (k. 88). Świadek potwierdziła wskazaną okoliczność przed sądem. Nie miała także wątpliwości, że osoba która te słowa wypowiadała była właścicielem autobusu (k. 191v). Świadek zeznała także, że ani właściciel ani kierowca autobusu, którzy byli obecni podczas dokonywania kontroli przez funkcjonariuszy celno – skarbowych nie byli zdziwieni ujawnieniem przez funkcjonariuszy ukrytych w autobusie papierosów. Ponadto podała, że wyglądali jakby o tym, że w autobusie są ukryte papierosy dobrze wiedzieli (k.191v). Zachowanie to, również świadczyło o świadomości oskarżonych tego co było ukryte w pojeździe, a więc o współudziale w popełnieniu przestępstwa.

Wskazać także należy, iż oskarżeni nie byli w stanie wytłumaczyć celu dla którego zorganizowali podróż do Obwodu (...). Raczej celem podróży podczas, której obecny był zarówno właściciel autobusu, jego kierowca, mechanik i oskarżony M. R. (2) nie było zwiedzanie O. (...). Ponadto czas trwania tej podróży świadczyć może o tym, iż nie była to wizytą krajoznawcza, a oskarżeni wjeżdżając do O. (...) o godz. 16:24 jednego dnia, a wyjeżdżając o 18:15 dnia następnego mieli wystarczająco dużo czasu na skonstruowanie tak wymyślnych skrytek i ukrycie w nich zatrzymanych papierosów i poprzykrywanie ich specjalnie nasączonymi tkaninami aby utrudnić ich odnalezienie psom służbowym

Istotny jest również sposób działania oskarżonych zmierzający do wprowadzenia funkcjonariuszy w błąd co do rzeczywistej ilości przewożonego towaru. Umieszczenie atrap pakietów papierosów czy przykrycie ich specjalnymi tkaninami mającymi zmylić psy służbowe świadczyło o zamiarze przemycenia nielegalnych towarów na terytorium Polski.

Sąd dał wiarę przesłuchanym w sprawie świadkom będącym funkcjonariuszami celno - skarbowymi. Świadkowie przedstawili sposób prowadzenia czynności służbowych w dniu 29 listopada 2018 r. Zeznania świadków stanowią szczerą i konsekwentną relację, która świadczyła o wykonywaniu zadań zleconych im przez przełożonego lub objętych zakresem ich obowiązków. Wszyscy świadkowie niewątpliwie wykazywali się dużym doświadczeniem zawodowym w

związku z prowadzeniem działań związanych z ujawnieniem przestępstw, znali metody działania sprawców, sposoby ukrywania wyrobów bezakcyzowych, potrafili dostrzec elementy charakterystyczne dla tego typu procederu.

Wszyscy świadkowie będący funkcjonariuszami celno – skarbowymi w swych zeznaniach potwierdzili ujawnienie skrytek, w których znaleziono papierosy. Potwierdzili także to co miało odzwierciedlenie w dokumentacji, iż w związku z sposobem skonstruowania tych skrytek sama kontrola była długotrwała, czasochłonna i wymagająca. A. K. znamienne określił wręcz, iż wymienieni „umordowali się przy tej kontroli” (k.218).

W ocenie Sądu na wiarygodność zeznań przedstawionych świadków wpływa ich wzajemna spójność oraz fakt, że mimo upływu czasu przedstawiali szczegółowo, to co w związku z prowadzonymi czynnościami służbowymi zaobserwowali. Świadkowie byli stanowczy w swoich twierdzeniach, a biorąc pod uwagę ich doświadczenie zawodowe, wyklucza się omyłkę. Ponadto należy zwrócić uwagę na bezstronność świadków, których nie łączą z oskarżonymi żadne stosunki, nie byli do nich uprzedzeni i nie mieli żadnego interesu, w dowodzeniu okoliczności, które nie miały odzwierciedlenia w rzeczywistości.

W pełni wiarygodnym dowodem jest opinia sądowo-psychiatryczna (k.274-276). Pod względem formalnym opinia pisemna sporządzona została zgodnie z wymogami prawa i po uprzednim przebadaniu oskarżonego. Opinia przedstawia logiczny tok rozumowania, a wnioski z niej wypływające wynikają z wiedzy specjalistycznej i doświadczeń jej autorów.

Według wskazań wiedzy i zasad logicznego rozumowania wiarygodne są także wyliczenia uszczuplonych należności celnych. Bowiem w aspekcie merytorycznym opierają się na danych zebranych w niniejszej sprawie oraz wiedzy fachowej popartej przepisami prawnymi. Oskarżeni w żaden sposób nie kwestionowali wartości narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych oraz wartości zajętego autobusu.

Nie budzą zastrzeżeń Sądu dowody z dokumentów w postaci: protokołów przeszukania protokołów zatrzymania, dokumentacji fotograficznej, protokołów oględzin, danych o karalności. Dokumenty zostały sporządzone zgodnie z przepisami prawa przez powołane do tego osoby. Nie były one podważane przez strony, a ponadto stwierdzają okoliczności, którym oskarżeni nie zaprzeczali

Wszystkie zgromadzone w sprawie dowody pozwoliły na przypisanie oskarżonym przestępstwa im zarzucanego. Warto w tym miejscu podkreślić, iż wnioskowanie Sądu, które stało się podstawą poczynionych ustaleń co do istniejącego pomiędzy oskarżonymi porozumienia w przedmiotowej sprawie, miało charakter poszlakowy. W tym rodzaju rozumowania, rolę szczególną odgrywa zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk). Po pierwsze, zasada ta dotyczy oceny przeprowadzonych dowodów (środków dowodowych) i ustalenia na ich podstawie faktów stanowiących poszlaki. Nadto dotyczy ona również dalszego etapu – to jest stwierdzenia, czy ustalone już fakty (poszlaki) dają podstawę do poczynienia dalszych ustaleń co do faktu głównego, tj. popełnienia przez oskarżonych zarzucanego im czynu przestępnego. W procesie poszlakowym ustalenie faktu głównego (winy oskarżonego) jest wszak możliwe tylko wtedy, gdy całokształt materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych faktów ubocznych (poszlak) poza ustaleniem faktu głównego nie jest możliwa. Poszlaki należy uznać za niewystarczające do ustalenia faktu głównego, gdy nie wyłączają one wszelkich rozsądnych wątpliwości w tym względzie, czyli inaczej, gdy możliwa jest także inna, od zarzucanej oskarżonemu, wersja wydarzeń. Do istoty procesu poszlakowego należy to, że żadna z ustalonych w sprawie poszlak oceniana oddzielnie nie ma znaczenia decydującego, lecz dopiero wszystkie poszlaki złączone w logiczną całość prowadzą do bezwzględного przekonania o winie oskarżonego. W takiej sprawie szczególnego znaczenia nabiera konieczność rozważenia całokształtu materiału dowodowego (art. 410 kpk) i dokonanie ustaleń także co do faktów, które same przez się nie świadczą jednoznacznie o winie oskarżonego, lecz mogą mieć istotne znaczenie w powiązaniu z innymi ustalonymi faktami (por. wyrok SN z 4 lipca 1995r., II KRN 72/95, Lex 162495).

Sąd uznał na podstawie wszystkich okoliczności, które ujawniono w toku postępowania zarówno przygotowawczego jak i sądowego, iż oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu przewozili autobusem V. o nr rej. (...) wyroby tytoniowe bez znaków skarbowych akcyzy w znacznej ilości 850 paczek. Wskazane wyroby były ukryte w skrytkach

konstrukcyjnych pojazdu. Nie ma w przedmiotowej sprawie znaczenia jaki wkład w popełnienie przestępstwa wniósł każdy ze sprawców. Działania wszystkich czterech oskarżonych przybrały postać współsprawstwa. Pomiędzy oskarżonymi zostało zawarte „porozumienie” co do sposobu przestępczego działania. W ocenie Sądu każdy z nich znał cel całego przestępczego działania. Nawet jeżeli owo „porozumienie” nie obejmowało swoją treścią całości proceduru, to przy przyjęciu koncepcji tzw. porozumienia milczącego zakładającej, że porozumienie nie musi polegać na wspólnym omawianiu przedsięwziętego współdziałania, lecz może polegać także na tym, że współsprawcy bez słów nabierają świadomości, że współdziałają i niejako samorzutnie dostosowują swoje postępowanie do siebie, to wymagana przy współsprawstwie forma działania wspólnego i w porozumieniu została wyczerpana.

Sąd swoje przekonanie o działaniu oskarżonych wspólnie i w porozumieniu kształtował na całym szeregu wskazań, których suma pozwalała na stwierdzenie, że wszyscy podsądni współdziałali w całym przestępczym procedurze. W tym też miejscu należy zauważyć, że Sąd badając stronę wolitywną postępowania sprawców nie musi, a wręcz nie powinien ograniczać się do ich wyjaśnień, ale może też sięgnąć do dowodów pośrednich, obrazujących stronę przedmiotową ich czynu.

Nie ulega wątpliwości, że papierosy są towarami podlegającymi oznaczeniu znakami skarbowymi akcyzy, zgodnie z Ustawą z dnia 6 grudnia 2008r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014r., Nr 752). W związku z tym zatrzymane u oskarżonych wyroby tytoniowe powinny być przed sprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej opatrzone znakami skarbowymi akcyzy, a ich przywóz powinien być zgłoszony w trakcie odprawy celnej. Tymczasem wyroby tytoniowe ujawniono dopiero w trakcie procedury kontroli celnej.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego jest oczywistym, że oskarżeni o powyższych okolicznościach wiedzieli i mieli pełną ich świadomość. Nie ulega wątpliwości, że oskarżeni sprowadzili na polski obszar celny papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy, nie mając zamiaru dokonać niezbędnego w tym zakresie zgłoszenia celnego. Świadczy o tym fakt dość pracochłonnego, drobiazgowego ukrycia przez nich papierosów w autobusie, którymi podróżowali. Oskarżeni chcieli w ten sposób uniknąć obowiązku uiszczenia należnych Skarbowi Państwa podatków i należności.

W ocenie Sądu analiza zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego pozwoliła przyjąć, iż oskarżeni dopuścili się przestępstwa skarbowego, polegającego na przemyśle z terytorium Federacji Rosyjskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyrobów tytoniowych nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy oraz jednostkowymi cenami detalicznymi, przez co narazili na uszczuplenie podatek VAT i podatek akcyzowy i należność celną. Oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili zatem znamiona czynu opisanego w art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 86 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Oskarżeni są osobami dorosłymi, posiadającymi odpowiedni poziom doświadczenia życiowego i wykształcenia. Znają więc obowiązujące normy prawne i konsekwencje ich nieprzestrzegania. Czyn im przypisany ma prosty charakter ze społecznego punktu widzenia. Można więc przyjąć bez żadnych zastrzeżeń, że oskarżeni rozumieli znaczenie swojego czynu i mogli właściwie pokierować swoim postępowaniem. W ocenie Sądu wina oskarżonych nie budzi wątpliwości.

Określając wysokość wymierzonej oskarżonym kary Sąd miał również na względzie, że w sprawach dotyczących należności celnych i podatkowych, o ich stopniu społecznego niebezpieczeństwa decyduje w istocie strona przedmiotowa, a więc wysokość uszczupleń i sposób ich dokonania. Natomiast okoliczności dotyczące osoby sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste przy orzekaniu kar majątkowych odgrywają rolę drugorzędną. Te okoliczności mogłyby mieć istotne znaczenie w tej sytuacji, gdyby Sąd rozważał potrzebę wymiaru kary pozbawienia wolności (por. wyrok SN z dnia 14 sierpnia 1997 r., V KKN 330/96, Prok. i Pr. 1998, Nr 3, poz. 21). Tak więc na pierwszy plan przy wymiarze kary w niniejszej sprawie wysuwa się wartość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie czynem oskarżonego. Są to więc wartości cła i podatków: akcyzowego i od towarów i usług - a więc danin, które zgodnie z prawem winny zasilić środki publiczne. Oskarżeni dążyli do pozbawienia Skarbu Państwa należnych mu sum, decydując się nielegalne wprowadzenie na obszar celny artykułów akcyzowych. Są to zaś kwoty stosunkowo znaczne, kilkudziesięciokrotnie przekraczające wysokość najniższego wynagrodzenia za pracę. Jest więc logicznym,

że aby grzywna miała odnieść swój pożądaný skutek - i to nie tylko jako odpłaty za czyn przestępný ale przede wszystkim w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa jak i samego sprawcy - musi być odnoszona do tych kwot. Reakcja karna za czyn skierowany przeciwko interesom fiskalnym Skarbu Państwa musi bowiem jednoznacznie wskazywać, że takie przestępstwo nie popłaca i rodzi szereg negatywnych konsekwencji dla sprawcy, a przemyt winien spotkać się z odpowiednim napiętnowaniem. Aby więc orzec słuszną karę należało przede wszystkim ocenić wagę czynu w kontekście ustawowego zagrożenia. Zaznaczyć przy tym należy, iż zgodnie z art. 63 § 6 k.k.s. karą do 720 stawek dziennych grzywny zagrożone są zachowania, które powodują narażenie uszczuplenia należności publicznoprawnej do 200-krotności minimalnego wynagrodzenia. Orzeczone grzywna powinna więc uwzględniać zakres ustawowego zagrożenia do 720 stawek dziennych grzywny w odniesieniu do maksymalnego uszczuplenia penalizowanego przez powyższy przepis. Trzeba przy tym pamiętać, że system wymiaru grzywny jest dwustopniowy - po pierwsze oznacza się ilość stawek i tutaj podstawą wnioskowania jest poziom bezprawności czynu i jego waga, w drugiej kolejności określa się wysokość jednej stawki dziennej, wyznaczając ją na podstawie okoliczności dotyczących sytuacji majątkowej sprawcy.

Jeżeli chodzi o rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcach obowiązku finansowego, ich motywację i sposób zachowania się - były to na pewno okoliczności przemawiająca za zaostrzeniem odpowiedzialności karnej oskarżonych. Nie ma wątpliwości, że działali oni w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, a stopień naruszenia obowiązku finansowego był znaczny - zmierzał w istocie do uniknięcia zapłaty jakichkolwiek należności publicznoprawnych. Zdaniem Sądu ich wyjaśnienia w powiązaniu z okolicznościami zdarzenia i zasadami logiki i doświadczenia życiowego wskazują w stopniu oczywistym, że przemycane papierosy, o czym świadczy nawet sama ich ilość, znacznie przekraczająca potrzeby jednej osoby, miały trafić na nielegalny rynek. Sąd wziął również pod uwagę czasochłonność i stopień skomplikowania podstępnych zabiegów sprawców mających na celu ukrycie przemycanych papierosów. W zakresie wymiaru kary wzięto także pod uwagę, że przestępstwa i wykroczenia skarbowe polegające na przemyśle celno-akcyzowym są obecnie nagminne i zdarzają się niezwykle często w praktyce sądów i organów ścigania - szczególnie (co oczywiste) tych, na których obszarze działania znajdują się zewnętrzne przejścia graniczne. Już ze względu na częstotliwość, czynom takim należy się w sposób stanowczy przeciwstawić odpowiednio ukształtowaną reakcją karną. Kwestia nagminności dopuszczania się podobnych czynów zabronionych, co prawda nie jest okolicznością, która może być brana pod uwagę przy ocenie stopnia ich społecznej szkodliwości, nie oznacza to jednak, że jest całkowicie obojętna dla wymiaru kary. Wszak jednym z celów, który ma osiągnąć kara - wskazanym w art. 53 § 1 k.k. (art. 12 § 2 k.k.s.) - jest zapobieganie popełnianiu przestępstw, zwłaszcza tych nagminnych (por. postanowienie SN z 28 listopada 2008 r. V KK 161/08, Biul.PK 2009/1/83). Należy również wskazać, że badania nad przestępczością w Polsce wykazują, że wielkość tzw. szarej strefy dotyczącej handlu, przemytu, przerzutu w inne części Europy wyrobów akcyzowych jest bardzo istotny, przestępstwa tego typu pozbawiają Skarb Państwa olbrzymich sum pieniężnych stanowiąc jednocześnie źródło utrzymania dla wielu osób. Okoliczności niniejszej sprawy jednoznacznie wskazują, że oskarżeni zafunkcjonowali w takiej "szarej strefie". W opinii Sądu wymierzona grzywna w wysokości po 100 stawek jest adekwatną w porównaniu do wskazanych wyżej należności publicznoprawnych. W opinii Sądu taka sankcja stanowi wystarczające minimum reakcji karnoskarbowej ze względu na prewencyjny charakter kary.

Okolicznością obciążającą przy wymiarze kary była znaczna ilość papierosów zakwestionowanych u oskarżonych, znaczna ich szacunkowa wartość oraz znaczna wysokość narażonych na uszczuplenie podatków - akcyzowego i VAT. Ponadto, przy określeniu wagi czynu w przedmiotowej sprawie, szczególną uwagę należy zwrócić na sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz postać zamiaru. Otóż papierosy nie były przez oskarżonych przewożone w bagażach, ale zostały ukryte w specjalnie przerobionych do tego konstrukcjach autokaru. Oskarżeni zatem w pełni świadomie i z premedytacją dążyli do uniemożliwienia wykrycia przez funkcjonariuszy celnych przewożonych przez nich wyrobów akcyzowych, środkiem do tego zaś było odpowiednie przygotowanie autobusu należącego do M. B. (1).

Za okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd uznał częściowe przyznanie się oskarżonego G. F. (1) i M. R. (1) do zarzuczonego im czynu, a także uprzednią niekaralność oskarżonego M. B. (1) (k.194).

Za okoliczność obciążającą Sąd uznał poprzednią karalność wszystkich oskarżonych, za wykroczenia karnoskarbowe (k.72, 73, 74, 75), a w przypadku M. R. (1), G. F. (1) i S. L. także za przestępstwa, w tym za przestępstwa podobne (k.k.

205-206, 208, 210-210v). W ocenie Sądu prawidłowa resocjalizacja oskarżonych winna odbywać się w warunkach wolnościowych, dlatego wymierzono oskarżonym kary grzywny. Są one stosunkowo wysokie i w ocenie Sądu stanowić będą realną dolegliwość wynikającą z popełnienia przestępstwa.

Wymierzone oskarżonym kary grzywny są, w ocenie Sądu, dostosowane do ich możliwości majątkowych i zarobkowych, a na ich wpływ miała wcześniejsza karalność M. R., i S. L., a także wielokrotna karność G. F. (1). Mając to na uwadze Sąd pomimo tego, iż oskarżonych różni sytuacja materialna nie różnicował wysokości wymierzonych im kar.

W oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 k.k.s w zw. z art. 30 § 1 i 2 k.k.s. oraz art. 31 § 6 k.k.s. Sąd orzekł o obligatoryjnym w przypadku wyrobów tytoniowych przypadku dowodów rzeczowych oraz o ich zniszczeniu.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł o zwrocie właścicielowi samochodu dowodu rzeczowego w postaci autobusu marki V. o nr rej. (...), dowodu rejestracyjnego i kluczyków do pojazdu – przechowywanymi na parkingu PHU (...) w B..

Chociaż pojazd niewątpliwie służył do przewozu nielegalnie kupionych papierosów i w ten sposób służył do popełnienia przestępstwa skarbowego, brak jest w ocenie Sądu przesłanek do orzeczenia jego przypadku.

Zgodnie z art. 29 pkt 2 k.k.s., przypadek przedmiotów obejmuje narzędzie lub inny przedmiot stanowiący mienie ruchome, które służyło do popełnienia przestępstwa skarbowego.

Wskazać należy, iż w sytuacji zgodnie z art. 31 § 1 kks w zw. z art. 30 § 2 kks orzeczenie przypadków przedmiotu wskazanego art. 29 pkt 2 kks czyli środka przewozowego – samochodu jest fakultatywne. Ponadto przy orzekaniu przypadków przedmiotu wskazanego w art. 29 pkt 2 kks Sąd obowiązany jest zawsze badać czy nie zachodzi niewspółmierność przypadku do wagi popełnionego przestępstwa skarbowego zgodnie z art. 31 § 3 pkt 1 kks. W niniejszym przypadku taka niewspółmierność, w ocenie Sądu, zachodzi gdyż wartość samochód zatrzymanego, a tym samym wartość równowartości pieniężnej tego samochodu, wycenionego na kwotę 34.000 zł (k.71), co przewyższa wartość narażonych na uszczuplenie podatków czynem, przy popełnieniu, którego oskarżony używał zatrzymanego pojazdu.

Zgodnie z treścią art. 32 § 1 k.k.s., w razie niemożności orzeczenia w całości albo w części przypadku, o którym mowa w art. 29 k.k.s., gdy - między innymi - z innych przyczyn faktycznych lub prawnych nie może być objęty w posiadanie, sąd orzeka środek karny ściążnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z taką sytuacją, a mianowicie z uwagi na konieczność zwrotu zatrzymanego przedmiotu służącego do popełnienia przestępstwa, powstała prawna przyczyna uniemożliwiająca objęcie w posiadanie samochodu. Dlatego też Sąd miał obowiązek rozważyć nałożenie na oskarżonego środek karny ściążnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów zgodnie z przepisem art. 32 kks. Jednakże w związku z tym, iż Sąd nie znalazł podstaw do orzeczenia przypadku przedmiotów, to nie zasadne orzeczenie było ściążnięcia równowartości pieniężnej przypadku tego przedmiotu. Skoro orzeczenie przypadku samochodu było fakultatywne to takie samo, w ocenie Sądu, jest ściążnięcie równowartości przypadku przedmiotów. Podobne stanowisko wyrażone zostało i orzecznictwie Sądu Najwyższego do wskazanych przepisów, które Sąd w pełni podziela. Wskazuje się tam, iż nie orzeka się obowiązku zapłaty równowartości, jeżeli sąd nie orzeka przypadku z przyczyn określonych w art. 31 § 3 kks. Skoro bowiem przypadek jest niewspółmierny do wagi czynu, to orzeczenie obowiązku zapłaty równowartości jest także niezasadne lub wyłączone. Skoro bowiem przypadek przedmiotów jest tu uznany za niewspółmierny do wagi czynu to wykluczone jest także sięganie w zamian za nieorzeczenie przypadku po środek karny ściążnięcia z oskarżonego równowartości pieniężnej przedmiotu tego przypadku. (wyrok SN z dnia 28 lutego 2006 r., V KK 472/05, OSNKW 2006, nr 5, poz. 48). Orzekanie ściążnięcia równowartości pieniężnej celowe jest wszędzie tam, gdzie w razie zatrzymania rzeczy byłby orzeczony przypadek (zob. wyrok SN z dnia 7 maja 1976 r., II KR 69/76, OSNPG 1976, nr 11-12, poz. 109). W niniejszej sprawie gdyby przypadek środka przewozowego byłby obligatoryjny, obligatoryjne byłoby ściążnięcie równowartości tego przedmiotu, w przypadku gdy przypadek byłby niemożliwy ze względów faktycznych

lub prawnych. Fakultatywność przepadku przedmiotów, w ocenie Sądu rodzi dobrowolność orzeczenia ściągnięcia równowartości przedmiotów.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 31 § 7 k.k.s. Zważywszy na wysokość grzywny Sąd uznał, że obciążanie oskarżonych kosztami sądowymi, w tym opłatą, oraz kosztami zniszczenia wyrobów tytoniowych, byłoby nadmierną dolegliwością.